

กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย: รูปแบบ การถ่ายเสียงพยางค์และการกำกับเสียงด้วยอักษรจีน*

วิไล ลิ้มถาวรานันต์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษารูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นพยางค์ภาษาจีน และการกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย ข้อมูลที่ใช้ศึกษา คือ พยางค์ภาษาไทย-พยางค์ภาษาจีน และอักษรจีนจำนวน 1,710 พยางค์/อักษรจีนโดยรวบรวมจากคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยจำนวน 939 รายชื่อจากเอกสารภาษาจีนที่พบในประเทศไทยและอินเทอร์เน็ตระหว่างปี พ.ศ. 2555-2557 ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวภาษาศาสตร์พบว่า คำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยในเอกสารภาษาจีนมีรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีน 5 รูปแบบ คือ การถ่ายเสียงพยางค์ตรงกันทั้งหมด การถ่ายเสียงตรงกันบางส่วน การถ่ายเสียงพยางค์ไม่ตรงทั้งหมด การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้ และการถ่ายเสียงพยางค์ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทย การกำกับเสียงด้วยอักษรจีนมีลักษณะการถ่ายเสียงและกำกับเสียงด้วยอักษรจีน 4 รูปแบบ ได้แก่ แบบหนึ่งเสียงต่อหนึ่งอักษรจีน แบบหนึ่งเสียงต่อหลายอักษรจีน แบบหลายเสียงต่อหนึ่งอักษรจีน และแบบหลายเสียงต่อหลายอักษรจีน

คำสำคัญ คำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ การกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีน

Strategies of Using Chinese Characters in Transliteration of Thai names

Wilai Limthawaranun

Faculty of Humanities and Social Science, Burapha University

Abstract

This research aims to study transliteration patterns and use of Chinese characters in each syllable of transliterated Thai names and surnames. The sample contains 1,710 syllables from Thai names and Chinese transliterated counterparts from 939 names obtained from Chinese newspapers, the Internet, related books and journals from 2012 to 2014. The data were analyzed using a phonetics framework. The research found that the following strategies are employed in transliteration: full transliteration, partial transliteration, no transliteration, transliteration using Southern Chinese dialect sounds, and transliteration using special features of the Thai language. The correlations observed in Thai-Chinese transliteration are one

* บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย เรื่อง กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย (วิไล ลิ้มถาวรานันต์, 2560)

syllable to one Chinese character, one syllable to different Chinese characters, different syllables to one Chinese character, and different syllables to different Chinese characters.

Keywords: Transliteration of Thai names, Transliteration patterns, Use of Chinese characters

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนจีนมีมากขึ้น การทับศัพท์ชื่อคนไทยเป็นภาษาจีนจึงปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปในสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่อมัลติมีเดีย หากแต่การเรียกขานชื่อนักเรียนคนไทยในชั้นเรียนกลับใช้การเรียกขานแบบชื่อคนจีน จึงเห็นได้ว่าตราบใดที่มีการเรียนรู้ภาษาจีนมากขึ้นทุกขณะ การศึกษาการทับศัพท์ชื่อคนไทยก็เป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาด้วยเช่นกัน

การทับศัพท์เป็นวิธีการสื่อสารที่เน้นเสียงเป็นสำคัญ โดยมีวิธีการถ่ายเสียง (transcription) และการถอดอักษร (transliteration) (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2551, น. 72) หากแต่การทับศัพท์จากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งจะกระทำได้ง่ายดายและใกล้เคียงกับเสียงในภาษาต้นทางมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับระบบเสียงที่ใช้กำกับกับการถ่ายเสียงนั้น ๆ

ภาษาไทยเป็นภาษาระบบอักษรวิธ มีระบบการเขียนอักษรแบบการประสมเสียง ตัวอักษรหนึ่งตัวแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วย เป็นระบบการเขียนแบบสัญลักษณ์แทนเสียง ซึ่งมีความแตกต่างจากภาษาจีน เนื่องจากอักษรจีนมีพัฒนาการมาจากอักษรรูปภาพ ระบบตัวเขียนอักษรจัดเป็นแบบสัญลักษณ์รูปคล้าย (จรัญวิไล จรุงโรจน์, ม.ล., 2558, น. 158-162) รูปลักษณะของอักษรจีนจึงมีความโดดเด่นตรงที่มุ่งสื่อความหมายอย่างชัดเจนมากกว่าการสื่อสารด้านเสียง อักษรจีนหนึ่งรูปเป็นหน่วยของเสียงและหน่วยของความหมาย อักษรจีนจึงจัดเป็นอักษรพยางค์เสียง (音节汉字) การเปล่งเสียงอักษรจีนหนึ่งตัวอักษรเท่ากับเสียงพยางค์หนึ่งเสียง แต่ทว่าอักษรจีนส่วนใหญ่ไม่ใช่อักษรที่ระบุเสียงในตัว (Lü Suxiang อ้างถึงใน Xu Weihai, 2002, p. 98) และเป็นอักษรที่ไม่สามารถสะกดเสียงอ่านได้ หากแต่อาศัยระบบสัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน ในการสะกดเสียงภาษาจีน ดังนั้น การศึกษาการทับศัพท์ชื่อคนไทยเป็นภาษาจีนจึงต้องอาศัยการศึกษาการถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นสัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน เป็นพื้นฐานจะนำไปสู่การใช้อักษรจีนกำกับกับเสียงพยางค์ตามลำดับ

ถึงแม้ว่าอักษรจีนมีรูปลักษณะที่โดดเด่นในการสื่อความหมายมากกว่าการสื่อสารด้านเสียงก็ตาม แต่เมื่ออักษรจีนหลายตัวเรียงกันรวมกันเป็นวลีชื่อคนไทย เสียงอ่านเป็นพยางค์หลายพยางค์ที่อยู่รวมกันเป็นวลีชื่อก็ยังคงบ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะของชื่อคนต่างชาติซึ่งสะท้อนอัตลักษณ์ด้านเสียงมากกว่าด้านความหมายของตัวอักษรจีน ตัวอย่างเช่น ชื่อ ธานินทร์ ใช้ทับศัพท์เป็น 他年 (tanian) (คำว่า 他 หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 3 ที่เป็นผู้ชาย และคำว่า 年 หมายถึง ปี) ชื่อ ธาริต ใช้ทับศัพท์เป็น 他立 (tali) (คำว่า 他 หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 3 ที่เป็นผู้ชาย และคำว่า 立 หมายถึง ก่อตั้ง) ชื่อ ทักษิณ ใช้ทับศัพท์เป็น 他信 (taxin) (คำว่า 他 หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 3 ที่เป็นผู้ชาย และคำว่า 信 หมายถึง เชื่อถือ) คำทับศัพท์ชื่อคนไทยข้างต้นได้

แสดงให้เห็นถึงการใช้กระบวนการถ่ายเสียงภาษาไทยผ่านอักษรจีน หรืออาจกล่าวได้ว่าการทับศัพท์ชื่อคนไทยเป็นภาษาจีนเกี่ยวข้องกับระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนและการใช้อักษรจีนในการกำกับเสียง

เนื่องด้วยกระบวนการถ่ายเสียงพยางค์จากภาษาไทยเป็นภาษาจีนมีหน่วยเสียงเป็นองค์ประกอบของพยางค์ การศึกษาการถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีนจึงเกี่ยวข้องกับการถ่ายเสียงในระดับหน่วยเสียงและการถ่ายเสียงในระดับพยางค์ (syllable)

บทความวิจัยเรื่อง กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์: รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์และการกำกับเสียงด้วยอักษรจีน เป็นการศึกษาการถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีนระดับพยางค์ด้านรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์และการกำกับเสียงด้วยอักษรจีน โดยใช้การวิเคราะห์การเทียบหน่วยเสียงในพยางค์จากคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยในเอกสารภาษาจีนในการศึกษาความสอดคล้องการถ่ายเสียงของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทยกับพยางค์ภาษาจีน เพื่อจัด รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ ในการวิเคราะห์ความสอดคล้องของเสียงพยางค์ได้อาศัยผลงานวิจัยเรื่องการทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยแบบถ่ายเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน (วิไล ลิ้มถาวรานันต์, 2558) ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการถ่ายเสียงหน่วยเสียงของพยางค์ในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยในเอกสารภาษาจีน ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการถ่ายเสียงของหน่วยเสียงภาษาไทยเป็นหน่วยเสียงภาษาจีน (เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้าย) (ยกเว้นการศึกษาเสียงวรรณยุกต์) โดยศึกษาวิธีการถ่ายเสียงระดับหน่วยเสียงภาษาไทย-ภาษาจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยจากเอกสารภาษาจีนจำนวน 1,600 พยางค์

บทความวิจัยเรื่อง กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์: รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์และการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนนี้ เป็นการศึกษาในรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีน ซึ่งเป็นการศึกษาที่ต่อเนื่องจากการศึกษาวิธีการถ่ายเสียงของหน่วยเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีน จากงานวิจัยเรื่อง การทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยแบบถ่ายเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน (วิไล ลิ้มถาวรานันต์, 2558) และรวบรวมข้อมูลอักษรจีนจำนวน 1,710 ตัวอักษรจากคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยจำนวน 939 รายชื่อชุดเดียวกัน

การศึกษารูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนและกำกับเสียงด้วยอักษรจีน นอกจากจะเป็นการศึกษาที่มีประโยชน์ด้านการใช้ภาษาเพื่อการถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีนแล้ว การศึกษาคำทับศัพท์ยังมีประโยชน์ในแง่ที่ว่าคำทับศัพท์ชื่อคนไทยในเอกสารภาษาจีนเป็นคำเฉพาะที่แตกต่างจากคำทับศัพท์ค่านามทั่วไปและยังเป็นคำที่สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ด้านเสียงของภาษาไทยได้ด้วย หากในอนาคตมีการเผยแพร่การใช้คำทับศัพท์ชื่อคนไทยได้อย่างแพร่หลายก็จะเป็นการใช้คำทับศัพท์ชื่อคนไทยเป็นภาษาจีนอย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1) เพื่อศึกษารูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นพยางค์ภาษาจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยจากเอกสารภาษาจีน

2) เพื่อศึกษาการกำกับเสียงพยางค์ภาษาไทยด้วยอักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย จากเอกสารภาษาจีน

3. สมมติฐานและกรอบแนวความคิดของงานวิจัย

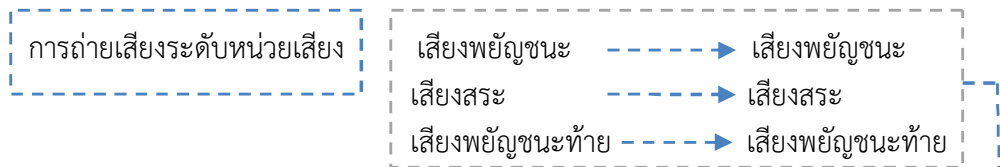
3.1 สมมติฐานการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย: รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์และกำกับเสียงด้วยอักษรจีน มีสมมติฐานว่าการทับศัพท์ชื่อคนไทยเป็นภาษาจีนเป็นกระบวนการทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายเสียงระดับหน่วยเสียงและระดับพยางค์ซึ่งเกี่ยวเนื่องกัน และมีผลต่อการจัดรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ นอกจากนี้ ความสัมพันธ์กันด้านรูป เสียง และจำนวนพยางค์/อักษรจีนสามารถสะท้อนการกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนได้ด้วย

3.2 กรอบความคิดงานวิจัย

งานวิจัยเดิม เรื่อง การทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยแบบถ่ายเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน (วิไล ลิ้มถาวรานันต์, 2558)

ภาษาไทย -----> ภาษาจีน

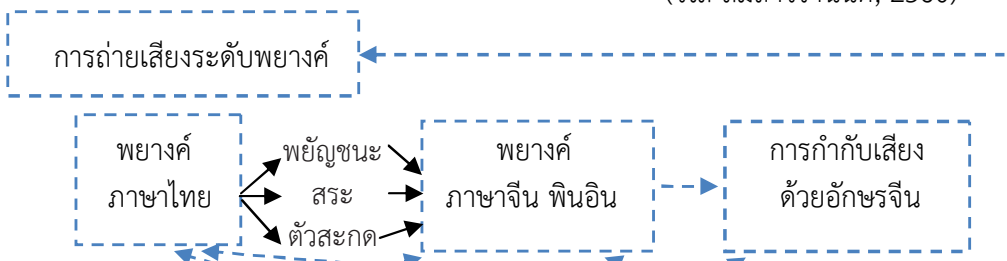

ผลการวิจัย

- * วิธีการถ่ายเสียงโดยเทียบเสียง ลด เพิ่ม และเปลี่ยนเสียง
- * ข้อสรุปหลักการถ่ายเสียงระดับหน่วยเสียงพยัญชนะ สระและพยัญชนะท้าย

งานวิจัยนี้ เรื่อง “กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย: รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์และกำกับเสียงด้วยอักษรจีน”

(วิไล ลิ้มถาวรานันต์, 2560)

วิเคราะห์ความสอดคล้องของหน่วยเสียง

ในพยางค์

ผลการวิจัย * รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์
 ในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้านรูปและเสียงพยางค์

(พยางค์ไทย-พยางค์จีน-อักษรจีน)

* การกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีน

4. วิธีการดำเนินการวิจัย

4.1 ข้อมูลที่ใช้วิจัย

ข้อมูลที่ใช้ศึกษาคือพยางค์ภาษาไทย-พยางค์ภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน) และ อักษรจีนจำนวน 1,710 พยางค์/อักษรจีน เป็นข้อมูลที่รวบรวมจากคำทับศัพท์ชื่อ-สกุล คนไทย ในเอกสารภาษาจีนจำนวน 939 รายชื่อในสื่อเอกสารในประเทศไทยและเว็บไซต์ เช่น หนังสือพิมพ์ จีนในประเทศไทย (หนังสือพิมพ์ชิงเสียนเยอะเป่า หนังสือชื่อเจี้ยเยอะเป่า หนังสือพิมพ์ยาโจว เยอะเป่า จำนวน 3 ฉบับ) หนังสือ วารสาร และจากอินเทอร์เน็ต ช่วงระหว่าง พ.ศ. 2555-2557 ข้อมูลทั้งหมดนี้เป็นข้อมูลทุติยภูมิจากงานวิจัยของวิไล ลิ้มถาวรานันต์ (2558)

4.2 วิธีการเก็บข้อมูล

1) รวบรวมอักษรจีนจำนวน 1,710 ตัวอักษรที่ปรากฏในตัวอักษรอาจช้าวัน เวลา แต่ไม่ช้าแหล่งที่มา และปรากฏในบริบทภาษาที่แตกต่างกันจากคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยจำนวน 939 รายชื่อในเอกสารภาษาจีนที่เป็นแหล่งข่าวสารหรือเอกสารภาษาจีนช่วงระหว่าง พ.ศ. 2555-2557

2) นำอักษรจีนจำนวน 1,710 ตัวอักษรมาจัดทำตารางเปรียบเทียบเสียงพยางค์ภาษาไทยกับพยางค์ภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน) และอักษรจีน จำนวน 1,710 พยางค์/อักษรจีนเรียงตามลำดับอักษรไทย

4.3 การวิเคราะห์และประมวลผล

วิเคราะห์ จำแนก และจัดกลุ่มพยางค์ตามหลักภาษาศาสตร์ โดยการเทียบฐานเสียงระดับหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเป็นหลักและเทียบหน่วยเสียงสระตามลำดับ และการเทียบเสียงอ่านพยางค์ในเสียงสำเนียงที่คล้ายกัน แล้วจึงประมวลข้อมูลเป็นจำนวนนับ

หัวข้อการวิเคราะห์ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

4.3.1 การวิเคราะห์การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นพยางค์ภาษาจีนเพื่อจัดรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนมีการวิเคราะห์ 2 ด้าน ดังนี้

4.3.1.1 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของหน่วยเสียงในพยางค์ เป็นการศึกษาการถ่ายเสียงของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีนจำนวน 1,710 พยางค์ ใช้การวิเคราะห์เทียบฐานเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน) เป็นหลักโดยอาศัยผลวิจัยจากวิไล ลิ้มถาวรานันต์ (2558) ที่เป็นผลสรุปเกี่ยวกับวิธีการเทียบ ลดเพิ่ม และเปลี่ยนเสียงการถ่ายเสียงหน่วยเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน (เสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้าย) เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ความสอดคล้องของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีน ซึ่งนำมาใช้จัดกลุ่มความสอดคล้องของพยางค์ แต่ยกเว้นการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์

ผลการวิเคราะห์ฐานเสียง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

- กลุ่มพยางค์ที่มีเสียงสอดคล้องกันทั้งหมดด้านเสียงพยัญชนะ สระ และพยัญชนะท้าย

- กลุ่มพยางค์ที่มีเสียงไม่สอดคล้องกัน โดยจำแนกเป็นกลุ่มพยางค์ที่มีหน่วยเสียง
สอดคล้องกันบางหน่วยเสียง และกลุ่มพยางค์ที่มีหน่วยเสียงไม่สอดคล้องกันทั้งหมด และนำมา
วิเคราะห์แยกย่อยการถ่ายเสียงพยางค์ที่คล้ายกัน

4.3.1.2 การวิเคราะห์เสียงอ่านพยางค์ภาษาจีนที่มีหน่วยเสียงไม่สอดคล้องกับ
ภาษาไทยทั้งหมด เพื่อศึกษาความคล้ายของเสียงอ่านพยางค์โดยเทียบกับภาษาไทยหรือภาษาจีน
สำเนียงท้องถิ่น

4.3.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีน-อักษรจีนจำนวน
1,710 พยางค์/อักษรจีน เพื่อศึกษาการกำกับเสียงพยางค์ภาษาไทยด้วยอักษรจีนมีการวิเคราะห์
2 ด้าน คือ

4.3.2.1 การวิเคราะห์ด้านภาพรวมของความสัมพันธ์การถ่ายเสียงที่เกี่ยวข้อง
กับจำนวนและเสียงของพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีน-อักษรจีน

4.3.2.2 การวิเคราะห์ด้านรูป-เสียง-อักษรจีนเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
รูปและเสียงกับการกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีน

4.3.3 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัย แบ่งเป็น 2 ด้าน ดังนี้

- รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทย-พยางค์ภาษาจีน
- การกำกับเสียงพยางค์ภาษาไทยด้วยอักษรจีน

4.4 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

4.4.1 ขอบเขตการค้นคว้าข้อมูล ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการทับศัพท์
พยางค์ อักษรจีน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.4.2 ขอบเขตการศึกษาวิจัยแบ่งเป็น 2 ด้าน ดังนี้

- รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีน
- การกำกับเสียงพยางค์ภาษาไทยด้วยอักษรจีน

4.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ได้รับความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นพยางค์ภาษาจีนในคำทับศัพท์
ชื่อ-สกุลคนไทยในเอกสารจีน

2) ได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุล
คนไทยในเอกสารจีน

5. ผลการวิจัย

5.1 รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีน

การวิเคราะห์ความสอดคล้องของเสียงพยางค์ภาษาไทยกับเสียงพยางค์ภาษาจีนโดย
การเทียบเสียงระดับหน่วยเสียงของพยางค์ จำนวน 1,710 พยางค์/อักษรจีนสามารถจำแนก
รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ได้ 5 แบบ ดังนี้

5.1.1 การถ่ายเสียงตรงเสียงทั้งหมด

จากการวิเคราะห์ความสอดคล้องของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน พินอิน) เช่น เสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้าย ที่มีเสียงสอดคล้องกันทั้งหมดทำให้การประสมเสียงเป็นเสียงพยางค์ได้ตรงกัน พบว่ามีพยางค์ที่แสดงความสอดคล้องของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีนแบบการถ่ายเสียงตรงกันหมด จำนวน 630 พยางค์ ตัวอย่างเช่น

พยางค์ ไทย	พินอิน	อักษรจีน
กัลป์	gan	甘
กู	gu	古
กุล	gun	緜
กา	ka	卡
จา	zha	乍
ชา	cha	查
ชิน	qin	秦
ภัย	pai	派
มัลย์	man	蔓
รัญ	lan	兰

พยางค์ ไทย	พินอิน	อักษรจีน
สุ	su	素
สาย	sai	塞
สิน	xin	辛
ยา	ya	亚
ตา	da	达
ไท	tai	泰
ฉันย์	nan	南
วรรณ	wan	万
รงค์	long	龙
หาญ	han	韩

การถ่ายเสียงตรงเสียงทั้งหมด หมายถึง การที่พยางค์ภาษาไทยและพยางค์จีนมีหน่วยเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้ายสอดคล้องตรงกันทั้งหมด เช่น พยางค์ภาษาไทย “กัล” มีเสียงตรงกับพยางค์ภาษาจีน “gan” โดยมีหน่วยเสียงที่สอดคล้องกันดังนี้คือ เสียงพยัญชนะ ก ตรงกับเสียงพยัญชนะของสัทอักษรภาษาจีน พินอิน g ซึ่งมีฐานเสียงเพดานอ่อนทั้งคู่ เสียงสระอะตรงกับเสียงสระของสัทอักษรภาษาจีน พินอิน a และเสียงพยัญชนะท้าย ล (เสียงตัวสะกดแม่กน) ตรงกับเสียงพยัญชนะท้ายของสัทอักษรภาษาจีน พินอิน n เป็นต้น

5.1.2 การถ่ายเสียงตรงกันบางส่วน

จากการวิเคราะห์ความสอดคล้องของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทย-ภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน พินอิน) คือ เสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้าย มีหน่วยเสียงบางหน่วยเสียงไม่สอดคล้องกัน ทำให้การถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีนมีข้อจำกัด จึงอาศัยวิธีการปรับเปลี่ยน หรือลดหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน ซึ่งส่งผลต่อการประสมเสียงพยางค์ที่ไม่ตรงกัน ลักษณะของรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ที่ตรงกันบางส่วนมีจำนวน 863 พยางค์ จำแนกเป็น 3 รูปแบบย่อยดังต่อไปนี้

5.1.2.1 การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นกับเสียงสระตรงกัน ลดการถ่ายเสียง
 พยัญชนะท้าย ตัวอย่างเช่น

พยางค์ ไทย	พินอิน	อักษร จีน
วาด	wa	哇
วาส	wa	哇
วาทย์	wa	娃
วาว	wa	瓦
วัช	wa	瓦
วัฒน์	wa	瓦

พยางค์ ไทย	พินอิน	อักษร จีน
ทัก	ta	塔
ทักษ์	ta	塔
ธรรม	ta	塔
ทักษ์	ta	他
ทัช	ta	他
ทรัพย์	ta	他

ตารางข้างต้นแสดงตัวอย่างการถ่ายเสียงพยัญชนะต้นกับหน่วยเสียงสระตรงกัน แต่ลดเสียงพยัญชนะท้าย เช่น เสียงพยางค์ภาษาไทย “วาด” ถ่ายเสียงเป็นภาษาจีน “wa” หน่วยเสียงที่สอดคล้องกันคือ เสียงอັตสระ ว ตรงกับเสียงอັตสระของสัทอักษรภาษาจีน พินอิน w ซึ่งมีฐานเสียงริมฝีปากเหมือนกัน เสียงสระอาตรงกับเสียงสระของสัทอักษรภาษาจีน พินอิน a แต่ลดเสียงพยัญชนะท้าย ด (เสียงตัวสะกดแม่กด) เนื่องจากในภาษาจีนไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าว เป็นต้น

5.1.2.2 การถ่ายเสียงพยางค์โดยเทียบฐานเสียงพยัญชนะต้นที่คล้ายกัน

1) การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในพยางค์ภาษาไทยเป็นพยัญชนะต้นเสียงปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในพยางค์ภาษาจีนมีดังนี้

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในภาษาไทย ด ฎ /d/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีน d /t/, l /l/ ตัวอย่างเช่น

ด ฎ /d/	d /t/	อักษรจีน
ดะ	da	达
ดาว	dao	道
ดิน	ding	丁
ฎา	da	达
เดช	de	德
ดิ	di	迪

ด /d/	l /l/	อักษรจีน
ดา	la	拉
ดิ	li	里
เด	li	历
เดช	le	勒
ดูล	lun	仑
ดิน	lin	林

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในภาษาไทย ฎ ต /t/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีน d /t/, t /th/ ตัวอย่างเช่น

ต /t/	d /t/	อักษรจีน
ติณ	ding	丁
แต้ว	dao	道
โต	dou	都
โต	duo	多
โต้ง	dong	栋
ไตร	dai	岱

ต /t/	t /th/	อักษรจีน
ติ	ti	提
ตะ	ta	塔
ตุ	tu	图
ติณ	ting	廷
ต๋อ	tuo	托
แต	te	特

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในภาษาไทย ถ ท ฑ ฒ ฐ /th/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีน d /t/, t /th/ ตัวอย่างเช่น

ท /th/	d /t/	อักษรจีน
โท	dong	东
ทุ	du	杜
ฑูร	dun	屯
ทวน	duan	端
ทิพย์	di	迪

ท /th/	t /th/	อักษรจีน
เท	ta	他
เทพ	tie	贴
ฐา	ta	塔
ทะ	ta	他
ทศ	tuo	托

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในภาษาไทย ร /r/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีน l /l/, n /n/ ตัวอย่างเช่น

ร /r/	l /l/	อักษรจีน
รท	la	拉
รมย์	lun	仑
รส	luo	洛
รันตร์	lang	朗
รันต์	le	勒

ร /r/	n /n/	อักษรจีน
รศ	nuo	诺
ระ	na	娜
รัฐ	na	纳
ร่า	nan	喃
รूंง	nong	弄

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในภาษาไทย ล ฟ /l/ โดยการเทียบ
 เป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีน n /n/, l /l/ ตัวอย่างเช่น

ล ฟ /l/	l /l/	อักษรจีน
ลก	luo	洛
ล่อ	lao	劳
ลั้ว	la	拉
ลือ	le	乐
เลา	li	利

ล ฟ /l/	n /n/	อักษรจีน
ลิ	ni	妮
ลู	nu	努

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในภาษาไทย น /n/ โดยการเทียบ
 เป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีน n /n/, l /l/ ตัวอย่างเช่น

น /n/	n /n/	อักษรจีน
นพ	nuo	诺
นม	nong	侏
นร	nu	努
นวล	nuan	暖
นอก	nuo	诺

น /n/	l /l/	อักษรจีน
นวล	lao	劳
นวย	lei	雷
นม	lang	朗
เนียม	lian	廉

จากการศึกษาพบการถ่ายเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกในพยางค์
 ภาษาไทย ด ฎ /d/, ฏ ต /t/, ถ ท ฑ ฐ ฑ /th/ โดยการเทียบเป็นเสียงปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก
 ในภาษาจีน d /t/, t/th/ และเสียงข้างลิ้น l /l/ ซึ่งในภาษาจีนเป็นกลุ่มฐานเสียงเดียวกัน และ
 พบการถ่ายเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นปุ่มเหงือกเสียงนาสิกในพยางค์ภาษาไทย น /n/ เสียง
 ข้างลิ้น ล ฟ /l/ หรือเสียงร่ว ร /r/ โดยการเทียบเสียงเป็นเสียงปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกเสียงนาสิก
 n /n/ และเสียงข้างลิ้น l /l/ ซึ่งในภาษาจีนเป็นกลุ่มฐานเสียงเดียวกัน

2) การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากในพยางค์ภาษาไทยเป็นเสียง
 พยัญชนะต้นริมฝีปากในพยางค์ภาษาจีนมีดังนี้

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากในพยางค์ภาษาไทย บ /b/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปาก b /p/, m /m/ หรือเสียงอัมสระ w /w/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

บ /b/	b /p/	อักษรจีน
บ้ำ	ban	班
บุญ	ben	本
เบญ	ben	奔
บรรณ	ban	斑
บอ	bo	波
บัว	ben	奔

บ /b/	m /m/	อักษรจีน
บุลย์	meng	蒙
บง	meng	蒙

บ /b/	w /w/	อักษรจีน
บุลย์	wen	汶
บัว	wan	挽

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากในพยางค์ภาษาไทย ป /p/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปาก b /p/, p /ph/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

ป /p/	b /p/	อักษรจีน
ป้อง	bang	邦
ปะ	bo	波
ป้อญ	bang	邦

ป /p/	p /ph/	อักษรจีน
ประ	pa	帕
เปรม	peng	彭
ป้อก	po	泊

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากในพยางค์ภาษาไทย พ ผ ภ /ph/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปาก b /p/, p /ph/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

พ /ph/	b /p/	อักษรจีน
พา	ba	巴
พิ	bi	比
ผะ	ba	巴
โพธิ์	bo	蒲
พะ	bei	贝
เพชร	bi	碧

พ /ph/	p /ph/	อักษรจีน
พา	pu	普
ไพร์	pei	沛
พจน์	po	波
พร	peng	蓬
พั่ว	po	坡
เพิ่ม	pen	喷

มีการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยที่มีเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากโดยเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากในภาษาจีน แต่เนื่องจากในภาษาจีนไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปาก เสียงก้อง บ /b/ จึงมีการถ่ายเสียง บ /b/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะ

ริมฝีปาก เสียงไม่มีลม b /p/ และเทียบเป็นเสียงนาสิก m /m/ ในภาษาจีน หรือโดยการลดเสียงพยัญชนะต้น และถ่ายเสียงเฉพาะเสียงสระ เช่น บูลย์ เป็น wen บำ เป็น wan ส่วนการถ่ายเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปากในพยางค์ภาษาไทย ป /p/, พ ผ ภ /ph/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นริมฝีปาก เสียงไม่มีลม b /p/ และเสียงมีลม p /ph/ ในภาษาจีน

3) การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในพยางค์ภาษาไทยโดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในภาษาจีนมีดังนี้

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในพยางค์ภาษาไทย ก /k/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อน g /k/, k /kh/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

ก /k/	g /k/	อักษรจีน
โก	guo	郭
โก	ge	哥
เกื้อ	ge	格
กำ	gang	刚

ก /k/	k /kh/	อักษรจีน
กล	kao	考
กล	ke	克
เกียรติ	kai	凯
กัญ	kan	刊

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในพยางค์ภาษาไทย ข ข ค ค ฌ /kh/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อน g /k/, k /kh/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

ข /kh/	g /k/	อักษรจีน
โข	guan	寇
คำ	gan	甘
โค	ge	戈
คล	guan	寇
เคราะห์	ge	戈

ข /kh/	k /kh/	อักษรจีน
خم	ka	卡
เครือ	keng	坑
ขาม	kan	堪
เข้ม	ken	肯
ขั้ว	ka	卡

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในพยางค์ภาษาไทย ง /ŋ/ โดยการเทียบเป็นเสียงสระเสียงนาสิก an ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

ง /ŋ/	สระเสียงนาสิก	อักษรจีน
งาม	an	安

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในพยางค์ภาษาไทย ก /k/, ข ขค ค ฆ /kh/ เทียบได้กับเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อนในภาษาจีน g /k/, k /kh/ กรณีที่ภาษาจีนไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะต้น เช่น ง /ŋ/ การถ่ายเสียงพยางค์ “งาม” จึงต้องลดเสียง ง และใช้ถ่ายเสียงเป็นสระเสียงนาสิกของภาษาจีนแทน

4) การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นหลังปุ่มเหงือกในพยางค์ภาษาไทยโดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกในภาษาจีนมีดังนี้

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นหลังปุ่มเหงือกในภาษาไทย จ /c/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก z /ts/ และเสียงปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง zh /tʂ/ และเสียงเพดานแข็ง j /tɕ/ , q /tɕ'/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

จ /c/	z /ts/	อักษรจีน
จะ	zuo	作
จั้น	zuan	庄
จร	zong	宗
เจซ	ze	则

จ /c/	zh /tʂ/	อักษรจีน
จั้น	zhang	章
จร	zhun	尊
จุน	zhu	朱
จักร	zhan	展

จ /c/	j /tɕ/	อักษรจีน
จะ	jia	加
จัก	jia	嘉
จิว	ji	及

จ /c/	q /tɕ'/	อักษรจีน
จี้	qi	琪
จี้	qin	琴

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นหลังปุ่มเหงือกในพยางค์ภาษาไทย ฉ ช ฌ /ch/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก c /ts'/ เสียงปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง ch /tʂ'/ และเสียงเพดานแข็ง q /tɕ'/ , x /ɕ/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

ฉ ช ฌ /ch/	c /ts'/	อักษรจีน
ฉ่า	can	参
ฉอด	cuo	厝
ชะ	cai	采

ฉ ช ฌ /ch/	ch /ʂ'/	อักษรจีน
ชน	chong	冲
ช่อ	chu	触
ชุม	chun	纯

ฉ ช /ch/	q /tɕʰ/	อักษรจีน
ชิน	qing	青
ชี	qiu	丘
ชู	qu	渠

ฉ ช /ch/	X /ɕ/	อักษรจีน
ชิน	xi	西
เซียว	xia	夏

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นหลังปุ่มเหงือกในพยางค์ภาษาไทย s /s/ โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้นปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก z /ts/ เสียงปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง sh /ʃ/ และเสียงเพดานแข็ง x /ɕ/ ในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

ศ /s/	z /ts/	อักษรจีน
ศักดิ์	sa	萨
เซม	sen	森
เศษ	se	色

ฉ ช /ch/	sh /ʃ/	อักษรจีน
ชะ	sha	沙
ศรี	shi	是
สิงห์	shi	史

ศ /s/	x /ɕ/	อักษรจีน
ศรี	xi	席
เสียง	xiang	相
ศวร	xuang	萱

จากการศึกษาพบการถ่ายเสียงพยัญชนะต้นหลังปุ่มเหงือก เสียงกักเสียดแทรก จ /c/, ฉ ช ฉ /ch/ และเสียงพยัญชนะปุ่มเหงือก เสียงเสียดแทรก s /s/ ในพยางค์ภาษาไทย โดยเทียบเสียงเป็นเสียงปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เสียงพยัญชนะปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง เสียงกัก เสียดแทรก และเสียงเสียดแทรกได้หลายหลายเสียง ซึ่งมีเสียงที่คล้ายกัน

5.1.2.3 การถ่ายเสียงสระตรงกัน

จากการวิเคราะห์การถ่ายเสียงหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทยกับภาษาจีนพบว่า บางพยางค์มีเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ไม่มีความสอดคล้องกันด้านฐานเสียงแต่มีการถ่ายเสียงเฉพาะเสียงสระ ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
กึ่ง	ling	灵
ภา	cha	差
ติ	shi	是

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
วัลย์	luan	盞
ธา	sha	莎
ธา	sa	萨

5.1.3 การถ่ายเสียงไม่ตรงเสียงทั้งหมด

จากการวิเคราะห์การถ่ายเสียงหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทยกับภาษาจีนพบว่าพยางค์ที่หน่วยเสียงในพยางค์ไม่มีความสอดคล้องทั้งหมดมีจำนวน 18 พยางค์ ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน	พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
กรี	que	却	รัต	yun	云
ทิ	shen	什	รัตน์	hua	华
จา	ye	耶	จึก	ke	科

5.1.4 การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยตามเสียงภาษาจีนสำเนียงถิ่นภาคใต้

จากการวิเคราะห์ความสอดคล้องของหน่วยเสียงในพยางค์ภาษาไทยและภาษาจีนพบว่า บางพยางค์มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและสระไม่สอดคล้องกัน หรือสอดคล้องเฉพาะเสียงสระ แต่เมื่ออ่านพยางค์ด้วยภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้กลับพบว่ามีความคล้ายคลึงกับภาษาไทยมากกว่าการอ่านตามเสียงภาษาจีนกลาง (ภาษาจีนแมนดาริน) การถ่ายเสียงพยางค์ลักษณะดังกล่าวมีจำนวน 49 พยางค์ ดังนี้

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้นเพดานอ่อน ก /k/ ในพยางค์ภาษาไทยโดยเทียบเสียงเป็นเสียงพยัญชนะต้นเพดานแข็ง j /j/ ในภาษาจีน ซึ่งเป็นกลุ่มฐานเสียงที่แตกต่างกัน แต่เมื่ออ่านเสียงพยางค์เหล่านั้นตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้กลับมีเสียงอ่านที่คล้ายคลึงกับเสียงอ่านพยางค์ภาษาไทยมากกว่าเสียงตามเสียงภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	เสียงอ่านพินอิน	อักษรจีน	เสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้
กุล	jun	军	กุง (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 799)
กิง	jin	金	กิม (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 632)
กิจ	jie	杰	เกี้ยก (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 1252)
เกียรติ	jiao	缴	เกี้ยว (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 1342)
เกียรติ	jian	坚	เกียง (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 1056)
เกรียง	jiang	江	ก้ง (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 394)
กัต	jiao	角	กัก (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 488)

การถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีน พยางค์ กุล เป็น jun เมื่ออ่านตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้สามารถอ่านเป็น กุง ซึ่งคล้ายกับเสียงพยางค์ภาษาไทยมากกว่าการอ่านตามเสียงภาษาจีนกลาง

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้น เส้นเสียงเสียดแทรก ห /h/ ในพยางค์ภาษาไทย โดยการเทียบเป็นเสียงพยัญชนะต้น เพดานแข็ง x /ɕ/ ในภาษาจีน ซึ่งมีฐานเสียงที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	เสียงอ่านพินอิน	อักษรจีน	เสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้
เหม	xing	兴	เฮ็ง, เฮ่ง (ชวน เซียวโซลิต, 2550, น. 1597)

การถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีน พยางค์ เหม เป็น xing เมื่ออ่านตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้สามารถอ่านเป็น เฮ็ง หรือ เฮ่ง ซึ่งคล้ายกับเสียงพยางค์ภาษาไทยมากกว่าการอ่านตามเสียงภาษาจีนกลาง

การถ่ายเสียงพยัญชนะต้น เป็น w /w/ เป็นเสียงอัมสระ ในพยางค์ภาษาไทย โดยการเทียบเป็นเสียงอัมสระภาษาจีน y /y/ ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	เสียงอ่านพินอิน	อักษรจีน	เสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้
วัด วัตร	yue	越	อวก, อัวก (ชวน เซียวโซลิต, 2550, น. 1388)

การถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีน พยางค์ วัด วัตร เป็น yue เมื่ออ่านตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้สามารถอ่านเป็น อวก หรือ อัวก ซึ่งคล้ายกับเสียงพยางค์ภาษาไทยมากกว่าการอ่านตามเสียงภาษาจีนกลาง

5.1.5 การถ่ายเสียงตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

จากการวิเคราะห์การถ่ายเสียงของพยางค์ในภาษาไทยเป็นพยางค์ภาษาจีน พบว่ามีการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทยโดยการถ่ายเสียงแบบแยกพยางค์จำนวน 75 พยางค์ จำแนกเป็น 3 ลักษณะดังต่อไปนี้

5.1.5.1 การถ่ายเสียงพยัญชนะควบของภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยการแยกพยางค์เป็น 2 พยางค์ พยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นนำ พยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะต้นตามประสมกับเสียงสระ และกำกับเสียงด้วยอักษรจีน 2 ตัวอักษร ตัวอย่างเช่น

พยางค์ภาษาไทย	พยัญชนะต้นนำ + (พยัญชนะต้นตาม+สระ)		พยางค์ภาษาจีน
เกล้า	ก 格 (ge)	ล+เอา 拉 (la)	格拉
ขลา	ข 卡 (ka)	ล+อา 拉 (la)	卡拉
ประ	ป 巴 (ba)	ร+อะ 拉 (la)	巴拉
ขวัญ	ข 克 (ke)	ว+อะ+ณ 万 (wan)	克万
เกริก	ก 格 (ge)	ร+เออะ+ก 雷 (lei)	格雷
พลอย	พ 普 (pu)	ล+อ+ย 洛 (luo)	普洛
คริต	ค 克 (ke)	ร+อิ+ต 力 (li)	克力

พยางค์ เก้า ถ่ายเสียงเป็น 格拉 โดยถ่ายเสียงพยัญชนะต้นนำ ก เป็น ge และกำกับเสียงด้วยอักษร 格 (ge) และเสียงพยัญชนะต้นตาม ล ประสมกับเสียงสระเอา เป็น เล่า ถ่ายเสียงเป็น la กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 拉 (la)

พยางค์ ขลา ถ่ายเสียงเป็น 卡拉 โดยถ่ายเสียงพยัญชนะต้นนำ ข เป็น ge และกำกับเสียงด้วยอักษร 格 (ge) และเสียงพยัญชนะต้นตาม ล ประสมกับเสียงสระเอา เป็น ลา ถ่ายเสียงเป็น la กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 拉 (la)

พยางค์ ประ ถ่ายเสียงเป็น 巴拉 โดยถ่ายเสียงพยัญชนะต้นนำ ป เป็น ba และกำกับเสียงด้วยอักษร 巴 (ba) และเสียงพยัญชนะต้นตาม ร ประสมกับเสียงสระอะ เป็น ระ ถ่ายเสียงเป็น la กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 拉 (la) เป็นต้น

5.1.5.2 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยเป็นภาษาจีนด้วยการแยกพยางค์เป็น 2 พยางค์ พยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้าย และกำกับเสียงด้วยอักษรจีน 2 ตัวอักษร สามารถจำแนกการถ่ายเสียงดังกล่าวเป็น 2 ลักษณะย่อย ดังนี้

1) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยแบบแยกพยัญชนะท้ายตัวสะกดแม่ต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายแม่ก (ก ข ค) ด้วยอักษร 克

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+เสียงสระ)+เสียงพยัญชนะท้ายแม่ก	พยางค์ภาษาจีน
สุข	ส+อุ 舒 (shu) ข 克(ke)	舒克
นาค	น+อา 纳 (na) ค 克(ke)	纳克
ภาค	ภ+อา 帕 (pa) ค 克(ke)	帕克
ทัก	ท+อะ 塔 (ta) ก 克(ke)	塔克

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายแม่ก (ต ช ด ฐ ถ) ด้วยอักษร 特 德

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+เสียงสระ)+เสียงพยัญชนะท้ายแม่ก	พยางค์ภาษาจีน
นาถ	น+อา 娜 (na) ถ 特 (te)	娜特
ทิต	ท+อิ 迪 (di) ต 特 (te)	迪特
ดิษฏ์	ด+อิ 迪 (di) ช 特 (te)	迪特
เสริฐ	สร+อิ 萨 (sa) ฐ 特 (te)	萨特
ณัต	ณ+อะ 那 (na) ต 德 (de)	那德

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายแม่กน (น ร) ด้วยอักษร 娜 纳 尼

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+เสียงสระ)+เสียงพยัญชนะท้ายแม่กน	พยางค์ภาษาจีน
ปาน	ป+อา 班 (ban) น 娜 (na)	班娜
ศร	ศ+อ อ 索 (suo) ร 纳 (na)	索纳
นันต์	น+อะ 纳 (na) น 尼 (ni)	纳尼

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายแม่กม (ม) ด้วยอักษร 姆 慕

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+เสียงสระ)+เสียงพยัญชนะท้ายแม่กม	พยางค์ภาษาจีน
ราม	ร+อา 拉 (la) ม 姆 (mu)	拉姆
แจ่ม	จ+แอ 佳 (jia) ม 姆 (mu)	佳姆
ชุม	ช+อ 醇 (cun) ม 慕 (mu)	醇慕

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายแม่กง (ง) ด้วยอักษร 昂

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+เสียงสระ)+เสียงพยัญชนะท้ายแม่กง	พยางค์ภาษาจีน
คกง	ค+โอะ 科 (ke) ง 昂 (ang)	科昂

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายแม่กป (ภ) ด้วยอักษร 帕

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+เสียงสระ)+เสียงพยัญชนะท้ายแม่กป	พยางค์ภาษาจีน
นภ	น+โอะ 娜 (na) ภ 帕 (pa)	娜帕

จากการศึกษาพบการถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีนแบบแยกพยัญชนะท้ายโดยพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่สองแทนเสียงพยัญชนะท้ายตัวสะกด แม่ต่าง ๆ สามารถสรุปการแทนเสียงตัวสะกดแม่ต่าง ๆ ด้วยอักษรจีนได้ดังนี้ การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายแม่ก (ก ข ค) เป็นเสียง ke และกำกับเสียงด้วยอักษร 克 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายแม่กด (ต ท ด) เป็นเสียง te และกำกับเสียงด้วยอักษร 特 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายแม่กบ (ภ) เป็นเสียง pa และกำกับเสียงด้วยอักษร 帕 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายแม่กน (น ร) เป็นเสียง na หรือ ni และกำกับเสียงด้วยอักษร 娜 纳 尼 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายแม่กง (ง)

เป็นเสียง ang และกำกับเสียงด้วยอักษร 昂 การถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายแม่กม (ม) เป็นเสียง mu และกำกับเสียงด้วยอักษร 姆 慕 เป็นต้น

2) การถ่ายเสียงตามตัวสะกดของภาษาไทยเป็นภาษาจีน โดยการแยกพยางค์ เป็น 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น

พยางค์ภาษาไทย	(พยัญชนะต้น+สระ)+เสียงตามอักษรตัวสะกด	พยางค์ภาษาจีน
ยศ	ย+โอะ 耀 (yao) ศ 司 (si)	耀司
เพชร	พ+เอ 佩 (pei) ช 琦 (qi)	佩琦
ชัช	ช+อะ 恰 (qia) ช 奇 (qi)	恰奇
เกียรติ	ก+เอีย 杰 (jie) ตี 滴 (di)	杰滴
ชาญ	ช+อา 昌 (chang) ญ 亚 (ya)	昌亚

การถ่ายเสียงโดยแยกพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้นประสมกับเสียงสระ และพยางค์ที่ 2 แทนเสียงพยัญชนะท้ายตามอักษรตัวสะกدمีดังนี้

พยางค์ ยศ เสียงพยัญชนะต้น ย ประสมกับเสียงสระโอะ เป็น โยะ ถ่ายเสียงเป็น yao กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 耀 (yao) และถ่ายเสียงพยัญชนะท้ายตามอักษรที่สะกด (ศ) เป็น si กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 司 (si)

พยางค์ เพชร เสียงพยัญชนะต้น พ ประสมกับเสียงสระเอ เป็น เพ ถ่ายเสียงเป็น pei กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 佩 (pei) และถ่ายเสียงตามพยัญชนะท้ายตามอักษรที่สะกด (ช) เป็น qi กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 琦 (qi)

พยางค์ ชัช เสียงพยัญชนะต้น ช ประสมกับเสียงสระอะ เป็น ช้ ถ่ายเสียงเป็น qia กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 恰 (qia) และถ่ายเสียงตามพยัญชนะท้ายตามอักษรที่สะกด (ช) เป็น qi กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 奇 (qi) เป็นต้น

5.1.5.3 การถ่ายเสียงภาษาไทยแบบแยกพยางค์เสียงสระเป็นภาษาจีน 2 พยางค์ มีดังนี้

การถ่ายเสียงพยางค์แรกแทนเสียงพยัญชนะต้น และพยางค์ที่ 2 แทนเสียงสระและกำกับเสียงด้วยอักษรจีน 2 ตัวอักษร ตัวอย่างเช่น

พยางค์ภาษาไทย	เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว+เสียงสระ	พยางค์ภาษาจีน
แกว	ก~ 科 (ke) สระแอแทนด้วย 欧 (ou)	科欧
แก้ว	ก~ 卡 (ka) สระแอแทนด้วย 奥 (ao)	卡奥
สวน	ส~ 素 (su) สระอัว+น แทนด้วย 挽 (wan)	素挽
บูรณ	บ~ 布 (bu) สระอุ+ร แทนด้วย 恩 (en)	布恩
เศียร	ศ~ 思 (si) สระเอีย+ร แทนด้วย 昂 (ang)	思昂
เจียร	จ~ 齐 (qi) สระเอีย+ร แทนด้วย 恩 (en)	齐恩

พยางค์ภาษาไทย	เสียงพยัญชนะควบ+เสียงสระ	พยางค์ภาษาจีน
ตรี	ตร~迪 (di) สระอีแทนด้วย 里 (li)	迪里
ตฤณ	ตฤ~迪 (di) สระอี+น แทนด้วย 霖 (lin)	迪霖
กฤษณ์	กฤษ~格 (ge) สระอีแทนด้วย 力 (li)	格力

การถ่ายเสียงโดยแยกพยางค์เป็นเสียงพยัญชนะต้นกับเสียงสระมีดังนี้

พยางค์ แกว ถ่ายเสียงพยัญชนะต้น ก ถ่ายเสียงเป็น ke กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 科 (ke) และถ่ายเสียงสระแอเป็นเสียงสระ ou กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 欧 (ou)

พยางค์ สวน เสียงพยัญชนะต้น ส ถ่ายเสียงเป็น su กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 素 (su) และถ่ายเสียงสระอัวเป็นเสียงสระ uan กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 挽 (wan)

พยางค์ บุรณ์ เสียงพยัญชนะต้น บ ถ่ายเสียงเป็น bu กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 布 (bu) และถ่ายเสียงสระอุเป็นเสียงสระ en กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 恩 (en)

พยางค์ ตรี เสียงพยัญชนะควบ ตร ถ่ายเสียงเป็น di กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 迪 (di) และถ่ายเสียงสระอีเป็น li กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 里 (li)

พยางค์ ตฤณ เสียงพยัญชนะควบ ตฤ ถ่ายเสียงเป็น di กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 迪 (di) และถ่ายเสียงสระอีเป็นเสียงสระ in กำกับเสียงด้วยอักษรจีน 霖 (lin) เป็นต้น

สรุป การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนสามารถสรุปรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ได้ 4 แบบดังนี้ 1) การถ่ายเสียงพยางค์ตรงกันทั้งหมด 2) การถ่ายเสียงเฉพาะบางส่วนของพยางค์ ได้แก่ การถ่ายเสียงพยางค์เฉพาะเสียงพยัญชนะกับเสียงสระและลดเสียงพยัญชนะท้าย การถ่ายเสียงพยางค์โดยเทียบฐานเสียงพยัญชนะต้นหรือสระที่คล้ายกัน 3) การถ่ายเสียงพยางค์ไม่ตรงทั้งหมด 4) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้ และ 5) การถ่ายเสียงพยางค์ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

5.2 การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนและการกำกับเสียงด้วยอักษรจีน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยกับพยางค์ภาษาจีน และการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนจำนวน 1,710 พยางค์/อักษรจีนโดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้านรูป เสียง และตัวอักษรจีนที่ไม่ซ้ำเสียงและไม่ซ้ำรูปพยางค์และอักษรจีน พบว่า

เสียงอ่าน ภาษาไทย	เสียงอ่าน สัทอักษรภาษาจีน (พินอิน)	ตัวอักษรจีน
671	282	512

จากตารางข้างต้น สรุปได้ว่าการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทย 671 เสียงเป็นเสียงอ่านภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน) ได้ 282 เสียงโดยกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนจำนวน 512 ตัวอักษร แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียงพยางค์ภาษาไทยกับภาษาจีนที่มีจำนวนอักษรจีนที่ไม่สัมพันธ์กัน ความไม่สัมพันธ์กันด้านจำนวนของรูปและเสียงของพยางค์และอักษรจีนทำให้การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนและการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนมีหลายลักษณะดังนี้

5.2.1 การถ่ายเสียงพยางค์พ้องเสียงภาษาไทยโดยการเทียบเสียงเป็นพยางค์ภาษาจีนหนึ่งเสียงและกำกับเสียงด้วยอักษรจีนหนึ่งตัวอักษร ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	ฟินอิน	อักษรจีน
กฤษ	ji	吉
กฤษณ์		
กิจ		
กิต		

พยางค์ไทย	ฟินอิน	อักษรจีน
วัช	wa	瓦
วัฒ		
วัตร		
วัฒน์		

5.2.2 การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยที่มีสระเสียงสั้นกับเสียงยาวโดยการเทียบเสียงเป็นพยางค์ภาษาจีนหนึ่งเสียงและกำกับเสียงด้วยอักษรจีนหนึ่งอักษร ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	ฟินอิน	อักษรจีน
คะ	ka	卡
คา		
ชะ		
ชา		
ชะ		

พยางค์ไทย	ฟินอิน	อักษรจีน
รง	long	隆
ลง		
รงค์		
รอง		
ลอง		

5.2.3 การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยหนึ่งเสียงโดยการเทียบเสียงเป็นพยางค์ภาษาจีนหลายเสียงและกำกับเสียงด้วยอักษรจีนที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	ฟินอิน	อักษรจีน
กุล	gun	纒
	ku	酷
	gu	顾
	Jun	军
	kun	坤

พยางค์ไทย	ฟินอิน	อักษรจีน
เกียรติ	Jie	杰
	Jiao	缴
	Jian	坚
	Kai	凯
	Gaite	凯特

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
ธรรม	tan	坛
	ta	塔
	tang	汤

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
เดช	Jiao	缴
	di	迪
	lü	绿

5.2.4 การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยต่างรูปต่างเสียงโดยการเทียบเสียงเป็นพยางค์ภาษาจีนหนึ่งเสียงและกำกับเสียงพยางค์ภาษาจีนด้วยอักษรจีนพ้องเสียง ตัวอย่างเช่น

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
กึ่ง	ge	戈
เกื้อ		格
โค		戈
แกว		哥

พยางค์ไทย	พินอิน	อักษรจีน
ตรี	di	地
ดี		帝
ฎี		娣
ติ		滴

5.2.5 การถ่ายเสียงพยางค์ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยการแยกพยางค์เป็น 2 พยางค์และกำกับเสียงด้วยอักษรจีน 2 ตัวอักษร เช่น การแยกเสียงพยัญชนะท้าย การแยกเสียงพยัญชนะต้นควบ และการแยกเสียงสระ ตัวอย่างเช่น

พยางค์ภาษาไทย	การแยกเสียงเป็น 2 พยางค์		พยางค์ภาษาจีน
เกล้า	ก~ 格 (ge)	ล 拉 (la)	格拉
ขวัญ	ข~ 克 (ke)	ว 万 (wan)	克万
ชาญ	ชา 昌 (chang)	ญ 亚 (ya)	昌亚
ดิษฐ์	ดิษ 迪 (di)	ต 特 (te)	迪特
บุรณ์	บ~ 布 (bu)	สระอุเป็นสระ en 恩 (en)	布恩
แก้ว	ก~ 卡 (ka)	สระแอเป็นสระ ao 奥 (ao)	卡奥

สรุป การกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนมี 5 ลักษณะคือ 1) การถ่ายเสียงพยางค์พ้องเสียงภาษาไทยกับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนหนึ่งตัวอักษร 2) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยที่มีสระเสียงสั้นหรือเสียงยาวกับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนหนึ่งตัวอักษร 3) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยหนึ่งเสียงกับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนต่างรูปต่างเสียง 4) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยต่างรูปต่างเสียงกับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนพ้องเสียง และ 5) การถ่ายเสียงพยางค์ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยการแยกพยางค์และกำกับเสียงด้วยอักษรจีนสองตัวอักษร

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

กระบวนการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนเป็นกระบวนการทางภาษาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการถ่ายเสียงระดับหน่วยเสียงในพยางค์ไปสู่การถ่ายเสียงระดับพยางค์ ผลการวิจัยได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่แสดงให้เห็นว่าการถ่ายเสียงระดับพยางค์เกี่ยวข้องเนื่องกับการเทียบเสียงลด เพิ่ม หรือเปลี่ยนหน่วยเสียงในพยางค์ ซึ่งมีผลต่อการใช้อักษรจีนในการกำกับเสียงพยางค์ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

6.1 รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีน

ความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนเป็นข้อจำกัดที่ทำให้การถ่ายเสียงพยางค์ไม่สอดคล้องกัน งานวิจัยชิ้นนี้ได้ศึกษารูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์โดยการเทียบเสียงพยัญชนะต้นเป็นหลักและการอ่านเสียงพยางค์ สามารถสรุปรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ได้ 5 รูปแบบ ได้แก่ 1) การถ่ายเสียงพยางค์ตรงกันทั้งหมด 2) การถ่ายเสียงเฉพาะบางส่วนของพยางค์ ได้แก่ การถ่ายเสียงพยางค์เฉพาะเสียงพยัญชนะกับเสียงสระและลดเสียงพยัญชนะท้าย การถ่ายเสียงพยางค์โดยเทียบฐานเสียงพยัญชนะต้นหรือสระที่คล้ายกัน 3) การถ่ายเสียงพยางค์ไม่ตรงทั้งหมด 4) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยตามเสียงภาษาจีนสำเนียงท้องถิ่นภาคใต้ และ 5) การถ่ายเสียงพยางค์ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทย รูปแบบการถ่ายเสียงที่หลากหลายข้างต้นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการถ่ายเสียงที่ไม่เป็นเอกภาพและไม่แน่นอน ปรากฏการณ์ของการถ่ายเสียงพยางค์ดังกล่าวได้สะท้อนกระบวนการทางภาษาโดยอาศัยการปรับเปลี่ยน ลด หรือเพิ่มหน่วยเสียงเพื่อให้การประสมเสียงพยางค์ใกล้เคียงกับเสียงต้นทางมากที่สุดซึ่งเป็นลักษณะการปรับเปลี่ยนหน่วยเสียงพยัญชนะและเสียงสระตามหลักการเทียบเสียงตามฐานเสียงของภาษาไทยและภาษาจีน กระบวนการถ่ายเสียงดังกล่าวมีความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์การถอดเสียงภาษาไทยเป็นอักษรโรมัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542)

รูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนที่หลากหลายนี้มีความสอดคล้องกับหลักการทับศัพท์ชื่อคนต่างชาติเป็นภาษาจีน คือ การถ่ายเสียงตามเจ้าของภาษา (Foreignizing Translation 名从主人) การทับศัพท์ตามประเพณีนิยม (约定俗成) การทับศัพท์แบบยึดหลักการถ่ายเสียงตามการออกเสียงภาษาต้นทาง (音译循本) และการทับศัพท์แบบถ่ายเสียงโดยเทียบเสียงตามแนวสัทศาสตร์ (音系对应) เป็นต้น (Chen Guohua & Shi Chunrang, 2014, pp. 103-107) นอกจากนี้ รูปแบบการถ่ายเสียงบางส่วนได้สะท้อนอัตลักษณ์ของภาษาไทย เช่น รูปแบบการถ่ายเสียงตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทยซึ่งเป็นรูปแบบที่สอดคล้องกับหลักการถ่ายเสียงตามการออกเสียงภาษาต้นทาง (音译循本) และหลักการถ่ายเสียงตามเจ้าของภาษา (Foreignizing Translation 名从主人) อันเป็นการสร้างอัตลักษณ์ด้านเสียงภาษาไทยในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยในเอกสารภาษาจีน

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาเกี่ยวกับความนิยมในรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนในบทความวิจัยนี้จะพบว่ารูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ส่วนใหญ่เป็นแบบการถ่ายเสียงเฉพาะบางส่วนของพยางค์และรูปแบบถ่ายเสียงพยางค์ตรงกัน จะเห็นได้ว่าข้อจำกัดของความแตกต่างของจำนวนเสียงที่ไม่ตรงกันทำให้การถ่ายเสียงส่วนใหญ่อาศัยการเทียบเสียง

ตามฐานเสียงพยัญชนะต้นหรือเสียงสระที่คล้ายกัน ส่วนรูปแบบการถ่ายเสียงตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทยซึ่งใช้ถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยการแยกหน่วยเสียง 2 พยางค์นั้น ก็อาศัยการเทียบเสียงพยัญชนะต้นและเสียงสระภาษาไทยเป็นภาษาจีนซึ่งนับว่าเป็นวิธีการที่สะท้อนอัตลักษณ์ด้านเสียงของภาษาไทยได้เป็นอย่างดี หากแต่การถ่ายเสียงแบบแยกพยางค์ ในบางพยางค์ ถึงแม้จะสะท้อนอัตลักษณ์ด้านเสียงของภาษาไทยก็ตาม แต่ก็ดูจะไม่สอดคล้องกับลักษณะของพยางค์ ตัวอย่างเช่น นามสกุล **ลิ้ม**ตระกูล **ลิ้ม**ตระกูล กำกับเสียงด้วยอักษรจีนเป็น **里姆**塔庫 มีการถ่ายเสียงพยางค์ “ลิ้ม” เป็นภาษาจีนแบบแยกเป็น 2 พยางค์ คือ “limu” และ กำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีน 2 ตัวอักษร คือ **里姆** ในขณะที่นามสกุล **ลิ้ม**ปัทมาปานิ กำกับเสียงด้วยอักษรจีนเป็น **林巴他玛巴尼** มีการถ่ายเสียงพยางค์ “ลิ้ม” ด้วยการเทียบฐานเสียงเป็น “lim” และกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนเป็น **林** (ซึ่งเป็นอักษรจีนที่เป็นคำบอกแซ่ของคนจีน) ในที่นี้ พยางค์ “ลิ้ม” และ “ลิ้ม” เป็นพยางค์ที่สื่อความหมายเป็นคำบอก “แซ่” เดิมของชาวจีนโพ้นทะเลซึ่งมีความหมายเชิงวัฒนธรรม เมื่อเปรียบเทียบการเลือกรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การเลือกรูปแบบที่สอดคล้องกับลักษณะของพยางค์มีความสำคัญต่อการทับศัพท์คำบอกนามสกุล นอกจากการเลือกรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ที่เหมาะสมกับพยางค์ซึ่งเป็นคำเชิงวัฒนธรรมแล้ว การถ่ายเสียงพยางค์บางพยางค์ที่มีการใช้จนแพร่หลายและเป็นประเพณีนิยมก็เป็นสิ่งสำคัญ ตัวอย่างเช่น พยางค์ **จูน** ถ่ายเสียงเป็นภาษาจีน คือ “jun” และกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีน คือ **军** สามารถอ่านออกเสียงตามภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วเป็นเสียง กุง (ชวน เขียวโซลิต, 2550, น. 799) ซึ่งมีเสียงอ่านคล้ายคลึงมากกว่าการอ่านตามเสียงภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) หากแต่เป็นพยางค์ที่ใช้ถ่ายเสียงภาษาไทยเป็นภาษาจีนกันมาช้านานซึ่งเป็นผลจากบริบทของการใช้ภาษาจีนแต่จิ๋วในประเทศไทยทำให้ส่งผลต่อการใช้ภาษาจีนในประเทศไทยด้วย จากการที่ภาษาจีนสามารถออกเสียงแตกต่างกันตามท้องถิ่นแต่ละพื้นที่ จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การถ่ายเสียงพยางค์มีความแตกต่างกัน ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Jiang Chunxiang (2011) ที่กล่าวว่า บริบทการใช้ภาษาจีนของชาวจีนแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีเสียงอ่านอักษรจีนไม่เป็นเอกภาพจะส่งผลต่อการทับศัพท์ชื่อคนต่างชาติซึ่งทำให้เกิดการอ่านพยางค์แตกต่างกันด้วย จะเห็นได้ว่า การเลือกรูปแบบในการถ่ายเสียงพยางค์ นอกจากจะต้องยึดหลักการถ่ายเสียงตามฐานเสียงแล้ว ก็ต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับปัจจัยทางวัฒนธรรมหรือการถ่ายเสียงบางพยางค์ที่เป็นประเพณีนิยมเช่นกัน

6.2 การกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีน

จากการศึกษาความสัมพันธ์ด้านรูป เสียง และจำนวนอักษรจีนที่ใช้ในการถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยพบว่า การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นพยางค์ภาษาจีน (สัทอักษรภาษาจีน ฟินอิน) และการกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนมี 5 ลักษณะคือ 1) การถ่ายเสียงพยางค์พ้องเสียงภาษาไทยกับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนหนึ่งตัวอักษร 2) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยที่คล้ายคลึงกัน (สระเสียงสั้น เสียงยาว) กับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนหนึ่งตัวอักษร 3) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยหนึ่งเสียงกับการกำกับ

เสียงด้วยอักษรจีนต่างรูปต่างเสียง 4) การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยต่างรูปต่างเสียงกับการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนพ้องเสียง และ 5) การถ่ายเสียงพยางค์ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเป็นภาษาจีนโดยการแยกพยางค์และกำกับเสียงด้วยอักษรจีนสองตัวอักษร

ผลการวิจัยข้างต้นได้แสดงให้เห็นว่าความไม่สัมพันธ์กันด้านรูปและเสียงพยางค์กับจำนวนอักษรจีนเป็นข้อจำกัดของการถ่ายเสียงและการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนพบว่าการถ่ายเสียงภาษาจีนเป็นภาษาไทยและการกำกับเสียงด้วยอักษรจีนมีหลายลักษณะ ได้แก่ แบบหนึ่งเสียงต่อหนึ่งอักษรจีน แบบหนึ่งเสียงต่อหลายอักษรจีน แบบหลายเสียงต่อหนึ่งอักษรจีน และแบบหลายเสียงต่อหลายอักษรจีน การกำกับเสียงพยางค์ที่หลากหลายเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะการใช้อักษรจีนพ้องเสียง อักษรจีนหลายรูปหลายเสียง หรืออักษรจีนรูปเดียวในการกำกับเสียงที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม การถ่ายเสียงและการกำกับเสียงอักษรจีนที่หลากหลายเหล่านี้ต่างก็มีเป้าหมายในการใช้อักษรจีนเพื่อการถ่ายเสียงเป็นสิ่งสำคัญซึ่งผลวิจัยได้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ Chen Guohua and Shi Chunrang (2014) และหลักการทับศัพท์ชื่อคนต่างชาติซึ่งว่าด้วยการใช้วิธีการถ่ายเสียงทั้งพยางค์ชื่อ (Tao Tao & Meng Xingmei, 2009, p. 31)

สรุป การถ่ายเสียงพยางค์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนและการกำกับเสียงพยางค์ด้วยอักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยเป็นกระบวนการทางภาษาซึ่งความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยและภาษาจีนมีผลต่อความสอดคล้องของการถ่ายเสียงหน่วยเสียงในพยางค์ และส่งผลให้เกิดรูปแบบการถ่ายเสียงพยางค์ที่หลากหลาย นอกจากนี้ความไม่สัมพันธ์กันด้านรูปและเสียงพยางค์ของภาษาไทย-ภาษาจีนและจำนวนอักษรจีนทำให้การถ่ายเสียงและการใช้อักษรจีนกำกับเสียงพยางค์มีลักษณะที่หลากหลาย แม้ว่ากรทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยเป็นภาษาจีน จะเป็นการถ่ายโอนด้านเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนก็ตาม แต่การใช้อักษรจีนในการกำกับเสียงพยางค์ก็ต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านวัฒนธรรมด้วยเพราะจะเกี่ยวข้องกับการเลือกรูปแบบในการถ่ายเสียงพยางค์จากภาษาไทยเป็นภาษาจีนและการกำหนดตัวอักษรจีนในการกำกับเสียง

ข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาการทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยเป็นภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายเสียงซึ่งจำกัดเฉพาะการศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์เท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากวรรณยุกต์ในภาษาไทยและภาษาจีนมีคุณสมบัติในการผันเสียงเพื่อแยกแยะความหมายของคำ ในกระบวนการทับศัพท์เป็นภาษาจีน วรรณยุกต์ใช้ในการผันเพื่อกำหนดความหมายของอักษรจีนมากกว่าการถ่ายเสียงวรรณยุกต์ระหว่างภาษาตรง ๆ ประกอบกับวรรณยุกต์ของพยางค์ในชื่อภาษาจีนจะเกี่ยวข้องกับฉันทลักษณ์ในการเรียงพยางค์ในวลีชื่อตามความนิยมของฉันทลักษณ์จีนโดยคำนึงถึงความไพเราะในระดับวลีชื่อประเด็นดังกล่าวควรได้รับการศึกษาในลำดับต่อไป

เอกสารอ้างอิง/References

- จรัญวิไล จรุงญโรจน์, ม.ล. (2558). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชวน เขียวโชติ. (2505). *ปทานุกรมจีน-ไทย*. พระนคร: นานมี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *หลักเกณฑ์การถอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียง*. สืบค้นจาก http://www.royin.go.th/upload/246/FileUpload/416_2157.pdf.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2551). *อักษรวิธีไทยและการถอดอักษรระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไล ถิ่มถาวรานันต์. (2558). *การทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทยแบบถ่ายเสียงจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน* (รายงานวิจัย) ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิไล ถิ่มถาวรานันต์. (2560). *กลวิธีการใช้อักษรจีนในคำทับศัพท์ชื่อ-สกุลคนไทย* (รายงานวิจัย) ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Chen Guohua, & Shi Chunrang 陈国华、石春让. (2014). 《外国人名汉译的原则》, *Chinese Translation Journal*, 4, 103-107.
- Jiang Chunxiang 姜春香. (2011). 《外国人名翻译失范的原因、弊害及其对策》, 东北师 大学学报 (3), 255-256.
- Tao Tao, & Meng Xingmin 陶涛、孟兴敏. (2009). 《音译词归化和异化现象及特点》, 武汉工程大学学报, (02), 76-79.
- Xu Weihai 许威汉. (2002). 《汉语文字学概要》, 上海: 上海大学出版社.